

פא:

עין משפט
נר מצוה

בזה פטור בו' תימה מגלן הא בשלמא חייבי וממון נפקא לן (כמוכח דף לה.) מדתני דבי ר' שוגג בין מזיד לפטורו ממון אלא מלקות ממון כי היכי דלא חילקת בממון הכי נמי

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

דמה ואחר כך שחט חולין פטור לרבי
מדבר. לענין פגול שאם שחט ע"מ
 להקטיר חוץ לזמנו פגול: **מתני'**
 מה דלאו לאכלה היא: **ושור הנסקל.**
 לאחר שנגמר דינו דקיימא לן דאסור

בהנחה אפילו שחטו בקדושים (דף טז)
ובפסחים (דף כג): **וּתְנֵינָה עֲרֻסָּה**.
בסבירה ליה דנאכרת ממחין אפילו
שחטו לאכורה: **רבי שמעון פוסק**.
דשמיטה שאינה ראויה היא: **וּתְנֵינָהּ**
בִּידוֹ. שלא מדעת: **וּסְנוּרָה וּמַעֲסָקָה**.
שמעון מדעת פטור ואפילו לרנן דהא
ליכא שמיטה פטור ולא דמיא לשמיטה
לדליל כל דהא שחטו שמיטה מעליהא
איכא ודב אחר גורס לא ליפסק:

גמ' לא שנו. דשחט לעבודה זרה חייב משום אותו ואת בנו לרבנן: אלא ששחט ראשון לעבודה זרה. וחזר ושחט את השני לשלמו לאכול דדייקין ליה גריסא אהמראה דשני דלמות ואת בנו ומלקיין ליה ודבר דייקנין אהמראה דשחטוה

האמר יצחק לעבדיו וזה וקטלני לא
ביתאמינא לעבדוהי וזה וקטלני לא
אז נמי בשני בני אדם. אבל שני לעבדוה
וזה דבך שמיטה בתיאמה
דמייב עלה משום אחר וזה בנא
דמי נמי דן קטלני לעבדוהי: **פסוק**
וממלקות כדקיימא לן בכתובות באלו
נערות (דף לה.) מקראי דמתי לא
עבדין ציב: וזו אפילו מיקוה של
בית רבן יודיען. דמתי לא עבדין
ציב: אלא. אז היה כך להשמיטה
דבר טעם על משמנו כך היה כך
לומר: **שמיטה**. שמיטה של משמנו
אפילו בראשון לשלשון ושני לעבדוה
וזה ולא אחר. וזה טעם עבדוה
וזה ולא אחר. ולרש משום כיון
דאילו אחרו ביה הי מיקטיל ופטור
ממלקות כי לא אחרו ביה נמי אפי"ג
דלא מיקטיל האילו ויבך אסורא
יחבא שחיה לא לקי וכתובות
(סס) יליף טעמא מקראי באלו נערות:
חייבי מיתוס שוגגין או חייבי מלקות
שוגגין ודבר אחר. ודבריהו עבד
חייבי מיתוס שוגגין ודבר אחר עבד
עבדוה בלא תמרחא דהייט שוגג ויש

בן ויש בה עוד חיוב דבר אחר כגון
 אף דלמחר או יש בה חיוב ממון: **רבי**
 אחר ששם המיתה הוהילי ואינו נהרג.
 אחר שצבר עבירה שיש בה מלקות
 כגון חטרינו גנבין או נלקה ויגרפה של
 : **בבא קאמר ריש גליה** דפטור
 או ד' מיתה פקע ליה מורת מלקות
 ליה הילוך פטילו לא אמרו ביה למיתה
 שוגגין ודבר אחר כגון ממון דחזא
 יוהנן בן עזריה ומוהרי היכא דמקטיל
 ודכח מיניה אכל היכא דלא מיקטיל
 א **מודי ליה לריש לקיש**. דלא רמיא
 מיתה כלל: **פרה טמאה טומאה**
 מיתה בפרק קמא דבבבבבב (דף ט:)
 קול ופטר חמור אין בטומאות טומאה
 יאכל (ויקרא יא) אורל שאתה יכול להאכילו
 הוא דפרי אדומה מקבלת טומאה
 ואילי והיתה לה **שעם כסופר**.
 חטאה. ומזה שעם הכוסר שלה:
 ואמר

בזק כדחוי דמי וי"ל מידי דהוה אבן
בפרק בהמה המקשה (לעיל דף עה.)
והחנן

אלא אפילו שחט עולה ואחר כך שחט חולין
פטור שחיטה קמייא לאו שחיטה בת אכילה
היה ורבי יעקב אמר רבי יוחנן אכילה מזבח
ששמה אכילה מאי מעמא דאמר קרא יואם
ההוא יאכל מבשר זבח שלמיו ⁶ בשתי
אכילות הכתוב מדבר אחד אכילת אדם ואחד
השוטט לעבודה זרה ⁷ והשוטט פרת
החטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה רבי שמעון
וחכמים ⁸ מחייבין השוטט ונתנבלה
כידו והנוחר והמעקר פטור משום אותו ואת
גמ' אמר רבי שמעון בן לקיש לא שנו
אלא ששחט ראשון לעבודה זרה ושני
לשלחנו אבל ראשון לשלחנו ושני לעבודה
זרה פטור דקם ליה בדרבה מיניה אמר
רבי יוחנן ⁹ או אפילו תינוקות לא בית
רבן יודעין אותה אלא פעמים שאפילו שחט
ראשון לשלחנו ושני לעבודה זרה חייב
בזבחו דאתרו ביה משום אותו ואת בנו ולא
אתרו בו משום עבודה זרה ור"ש כן
לקיש אמר כיון דכי אתרו ביה פטור כי לא
אתרו ביה גמי פטור ואדור למעמיהו ¹⁰ דכי
אחאא רב דימי אמר חייב מיתות שוגגין
וחייבין מלקות שוגגין ודבר אחר רבי יוחנן
אומר חייב וריש לקיש אומר פטור רבי יוחנן
אומר חייב ¹¹ דהא לא אתרו בו וריש לקיש
אומר פטור דכיון דכי אתרו ביה פטור כי לא
אתרו ביה גמי פטור וצריכא דאי אשמועינן
בהא בהא קאמר רבי שמעון בן לקיש אבל
בהא אימא מודי ליה לרבי יוחנן ואי איתמר
בהא בהא קאמר רבי יוחנן אבל בהא
אימא מודי לרבי שמעון בן לקיש צריכא
¹² ופרת חטאת שחיטה שאינה ראויה היא
והתנאי רבי שמעון אומר ¹³ פרה מטמאה
שומאת אוכלין הואיל והתיה לה שעת הכושר
ואמר

ה ארבעין ומשקין דמה שסופו לטעם טומאה
א לענין דלא תרץ הכשר מים ושרץ אבל לא
הכלי ותרץ טעמא דשהיה לא שעת הכושר כיון
לכאורין ארבעין בלא הכשר מים ושרץ משום דכופו
וברסקין מטעמא ולא מיטמא לענין טומאה
נקמחא ^(א) ובמרכוב ^(ב) ד"ק דף ע"ג ^(ג) מפורש באורן
(פ"ו) כהדיל דפרה ומפרס טעמא ארבעין ומשקין
ששעת דגרסקין טעמא ואע"י דהקשה להי י
דאורייתא דגרסקין דמטעמא אלף ש"ל יי מחמת
לי שעת הכושר: הו"א יי ויהיה דה שעת
דהשקא לאו בת פדייה היא והא אית ליה
קדש יי: דפרה קדשי בדר הבית היא ואית
קדשי בדר הבית לא הוו בכלל העמדה והעברה
לא חזר להא לאילן פדיון שעתא בת פדייה
ואפילו הכי מטמאה טומאת ארבעין הואיל
קדוש הוא ואי"ת והא לא טעמא להאזן מכוה
גורם מכוה דמה פדרישית לעיל ואי"ת ואחלא יי
קבלו טומאה מחיים כיון דלמהו לשומען וימלא
זוט דמי וי"ל דאפילו נשחט לא חזר כורק דמי
כשעדיין לא נשחט ומיהו שער המשתלח קשה
וימלא ארבעין למאן ^(א) ישרי אצריס כההיא לר
מרין בלא שחיטה ואפילו הכי מותרת

מסורת הש"ס

(א) וְנִחֲסִים יֵג: כח: מִנְחֹת
(ב) (כְּרִימֹת כה, א)
(ג) (כִּרְסֹת ה: וְשִׁינִי)
(ד) כְּתוּבֹת (לד: ה) כִּי־ק
עו: שְׂבִיעוֹת יא: מִנְחֹת קא:
(מִסְפַּח־דְּרֹשָׁה פ"ו הִיטוֹ)
(ו) כִּסְיָא נִסְקָ: לְגִימָס,
(ז) דִּישׁ מִרָה: (ח) יוֹמָא

תורה אור השלם

וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וְלֵאמֹר
מִבְּשׂוּר זֶנַח שְׁלֵמִיז בְּיוֹם
הַשְּׁלִישִׁי לֹא יִרְצֶה
הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחְשֹׁב
לֹּ פְגוּל יִהְיֶה וְהִנֵּפֶשׁ
הָאֲכִלָּה מִמֶּנּוּ עֲנֶה
תִּשָּׂא:

הנהרות הב"ח

(א) תד"ה פרה וכו' דלענין
טומאה ענמה כל"ל ותיבת
תמורה נמשק:

מוסף דע"י

[illegible]

י"א א מ"י מ"י"ב מהל'
 שמיטה הל"ו סמג
 (לחין קמט):
 י"ב ב מ"י שס (הל' ג)
 סמג שס טושי"פ יו"ד
 פ"י טו ספיק ט:
 י"ג ג מ"י שס הל"ו:
 י"ד ד ה מ"י פ"ג מהל'
 גניזה הל"א סמג עשין
 פ (טושי"פ חרי"מ פ"י חב
 ספיק ג):
 ו (מ"י) פ"א מהלכות
 קומחמ אורחין הל' סה):

שיטה מקובצת

א ופרת הטאת שחיטה שאינה ראויה היא. ג"כ ג"א פרת טטאת שחיטה ראויה היא דתניא: **ב** אדר חייבי מלקות שנגזר דבר אחר אתרווייהו קאמר חייבי מיתות: **ג** דלא רמיא תורת מלקות כעבירה שיש בה מיתה כלל: **ד** כיון דכי אתרוי ביה פטור כו' תימה: **ה** א' ובמרכבה מפרש וכיון דחשיבא:

(א) נראה דסוגמא להגיה דתיבות וכמחזה מפורש באורך ז"ל קודם תיבות סיון דחשיבא ואולי איזה ט"ס נפל מאן בהגה"ה וצ"ע.

רבינו גרשום

[illegible]

(ז) דברי רבינו אלו משולל
בכנה דמאי ענין זה לחיוב
עליות שנגזר דאס הגדולה
זה קודם הפסח וכבר נחתי
ההפסח ועוד דבמשנה דייק
ז' משמע להדיא דהייב נלמ
אס לימא ענין ודאי
(ח) ליל ודאי אחר כך נא
זמן הדין כסא קאמר דיי
דחייב לפרע מתוך וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones